

dem, der have en anden Opfattelse end hans, at forholde sig tause. Det ærede Medlem udtalte nemlig ikke blot, at han maatte anse det for at være saaledes, at der ikke var nogen som helst retlig Forpligtelse for Conseilspræsidenten eller reitere Finansministeren til i denne Rigsdag at forelægge den Finanslov, som hørte hjemme under den forrige Samling, men han tilføiede, at han, for at bruge et meget svagt Udtryk, vilde anse det for at være næsten affindigt, om man paany vilde have bragt denne Finanslov frem igjen, „saameget mere, som man jo i Erkjendelse af Umuligheden af at tilveiebringe en saadan Finanslov erstatte den ved en for hele Finanssaaret varende midlertidig Finanslov“. Da jeg sølte mig, jeg kan gjerne sige, ilde berørt ved at høre den Mening, som jeg bekendte mig til, stemplet for at være: „for at bruge et svagt Udtryk, næsten affindigt“, var det for Meget at forlange af mig, at jeg skulde tie stille til denne Udtalelse, saameget mere som jeg ikke veed rettere, end at jeg ikke staar ene med min Opfattelse af dette Spørgsmaal, hvad de Mænd angaar, der høre til samme politiske Parti eller Side — hvorledes man nu vil udtrykke det — som jeg. Tiden var imidlertid meget langt fremrykket — saavidt jeg erindrer, gif Klokkeren til 6 dengang, den var nok 5½ —, og jeg fandt det derfor rigtigt at indskrænke mig til at tage et Forbehold, udsættende den nærmere Begrundelse til den Diskussion, som paa en Maade var bleven bebudet af den meget ærede Conseilspræsident, til hvem jeg derfor vilde henholde mig. Jeg skal dog tilføie, at, hvis jeg havde turdet nære den mindste Forventning om, at det, som jeg kunde have, at sige angaaende denne Sag, kunde have øvet nogen som helst Indflydelse paa Regjeringens Opfattelse, vilde jeg have anset det for min Pligt at udtale mig dengang, uagtet Klokkeren var saa mange og Tiden saa langt fremrykket. Jeg anser nemlig dette Spørgsmaal for at være af særlig stor Vægt, og jeg kan ikke Andet end beklage dybt og inderlig, at Regjeringen er gaaet den Vej, som den er gaaet. Det er nemlig min Overbevisning, at det vilde have været ikke blot rigtigt, men klogt, om Regjeringen havde forelagt det omtalte Finanslovsforslag for Finanssaaret 1881—82 endnu engang i indværende Samling. Nu i Slutningen af Januar Maaned 1882, den 30te Januar, at stille en Opfordring, ja, jeg kunde gjerne sige en Bøn til Regjeringen om at fremkomme med Forslag til Finanslov for 1881—82, vilde ganske vist næstendels se komiss ud; men det var mindre komiss at gjøre det i Begyndelsen af December Maaned 1881, og, som sagt, havde jeg troet at turde smigre mig med, at man vilde have tillagt mine Ord den ringeste Vægt, skulde jeg have talt, om det saa havde været ved Midnatstid. — Det ærede Medlem ved min Side udtalte, som sagt, den Anskuelse dels, at han

ansaa Regjeringen for at være „uden nogen som helst retlig Forpligtelse“ til at fremkomme med Finanslovsforslaget, og dels, at han vilde anse det for at være „næsten affindigt“, hvis den havde gjort det. Jeg er uenig med det ærede Medlem i begge disse Punkter. Naar jeg imidlertid efter at have forbeholdt mig min Mening sluttede den korte Udtalelse, som jeg da fremsøgte, med, at min Anskuelse gif ud paa, at Grundloven ikke kan eller bør tilfidesættes af Hensyn til, hvad man anser for at være beleiligt i Diebliffet, skylder jeg det ærede Medlem at sige, at jeg ved denne Slutningsbemærkning selvsjølkelig ikke sigtede til ham. Naar det ærede Medlem nemlig havde udtalt som sin principale Anskuelse, at der ikke kunde være Tale om en retlig Forpligtelse for Regjeringen til at fremkomme paany med Finanslovsforslag for Finanssaaret 1881—82, naar han havde vedkjendt sig dette som sin Opfattelse af Spørgsmaalet, kunde jeg ikke nævne ham eller sigte til ham som den, der mente, at man kunde lade være at fremkomme med Finanslovsforslaget, fordi det ansaas for at være hensigtsmæssigt og beleiligt ikke at gjøre det. Naar jeg nu udtrykkelig siger dette, er det, fordi der senere er passeret Noget, som har givet mig Anledning til at tro, at denne min Udtalelse skulde være bleven misforstaaet, som om den hentydede til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds. Det kunde den ikke gjøre efter den Udtalelse, som han var fremkommen med; derimod sigtede jeg ganske vist ved denne min Slutningsbemærkning til Utringer, som ere fremkomne dels i denne Sal og dels ofte og gjentagne Gange udenfor denne Sal. Der har man jo hørt — eller om ikke hørt, saa kunnet læse — et Raisonnement gaende i den Retning, at det var urimeligt at komme frem med Finanslovsforslag igjen; thi det kunde jo ventes, at det ikke vilde blive vedtaget, og der var saamænd ogsaa gjort nok ved dette Finanslovsforslag, da det var forelagt og havde været Gjenstand for Behandling 3 Gange; med andre Ord, man synes at være tilbøjelig til at opstille, at den Theori: „Alle gode Gange 3“ kunde passende ogsaa komme til Anvendelse med Hensyn til Spørgsmaalet om Forpligtelse til at forelægge og behandle Finanslovsforslaget, Her i dette Thing er der jo faldet Udtalelser, som gif ud paa, at det var givet og klart nok, at der ikke burde være Tale om at indbringe Finanslovsforslaget igjen; thi det var kun at forøge den Dunke Makulatur, som der fra anden Side var klaget over, man allerede vilde faae noksom til at voge ved de Lovforslag, som forøvrigt ere indbragte fra Regjeringens Side. Jeg vil paa ingen Maade sige, at den høitærede Finansminister har givet Anledning til disse Udtalelser — til denne Theori, om jeg maa kalde det saaledes — ved det, som han bemærkede under de gjentagne Forhandlinger om Finansloven i afgjete Sommer; men maaske har han dog — ganske sikkert uden at ville det